

S NABOROM VIŠE

Ponesen glazbom zvijezda,
igrokazima mladog mjeseca,
šuteći, bez osjećaja krivnje,
napuštam svoje tijelo
i odlazim, svu noć, u daljine.

Putujem sve do u praskozorje,
a onda, evo me, opet natrag:
vraćam se s naborom više
i venama punijim zemlje.

NA DOMAKU MISLI

Evo, već sam na domaku puta,
izlizanih zjena
i sa žuljevima u koraku.

A misli, još uvijek mlade,
tragaju za nečim
što je daleko od mene,
iza nebosklona.

Morao sam bolje
čitati znamenja
i puno više darivati,
pa ne bih otišao
s onu stranu
kao prosjak dobrote.

NADA

Neka se ptice i dalje legu
i zmije svlače otješnjale košuljice,
kada ljubav u preljubu gine,
a potonja zvona radosno šute.

Razjedene obale duše
u daljinama punim izmaglice
ipak će jednom spojiti usne
puste i uvele od žudnje.

UTJELOVLJENA MUDROST

Moje lunarne misli,
moje brižne samoće
kao godine u ormaru šute
i čekaju da zaboje.

Moje je tijelo tananije od straha
mlohavo i žuto kao staračko rublje,
tužnije od uspomena,
ali ja volim što postojim.

Moje usne, moje suhe smokve
otimaju život zaboravu;
nitko više ne grli mudrost
u naboranom tijelu.

NAVIKA ŽIVOTA

Jednog ću dana, kao i moj otac,
očima zadnji put sjati.
Bit će mi teško,
navikao sam živjeti.

Kad se rodi vrijeme
i budem morao poći,
neka to bude tiho
u krilu noći.

ŽELJA ZA LETENJEM

Zamotan u čežnju nedosuđenih krila
gledam u oblake,
samo jedna želja u meni počiva.

Kad se u tjesnacu rodi širina
i zov odozgor misli pomiluje,
kad moja okna ispuni plava boja,
zaboravim da nisam anđeo, ni ptica.

PROLAZNOST

Ništa nije toliko tužno
kao ljepota.

Ništa nije tako svijetlo
kao zaljubljena noć.

Ništa nije bijedno
kao moć.

KRHOTINE

Volio bih da mogu zorno zaplakati,
da se moja tuga u grozdovima otme,
da ne moram strmo gledati
u krhotine dana.

UZDIGNUĆE

Kome mogu reći svoju muku
samo da me čuje
kao zamah krila iznad glave!?

Hodam noću po predgrađu
ulicama praznog neba
da ne sretnem ljude i pitanja.

Diram u tami lišće i pupove,
uporno me s vjetrom mole:
pričaj s nama dok ne svane!

Možda bi tragovi predaje
dugo stanovali u meni
da se nisam uzdigao korak iznad bola
i ubrao tvoje oči.

ČAS SAMOĆE

Samoća i pijesak riječima ne govore.
Kapi kiše s lišćem dišu i mole.
Sati u nama kucaju život;
nigdje nikog, nitko se ne rađa,
samo čežnje u čistoći slute.

Čujem tvoj glas kao val,
a nikog nema na žalu.
Samotne misli moje u pjenu mora
grade figure od pustih želja.

ZA OBITELJSKIM STOLOM

Večeras nebo ljudskim čine
zvijezde prosjakinje
i mjesec plodno zreo.

Obiteljski stol u kozmosu,
kao i naš na zemlji,
pun je nevinosti.

UMRLO SELO

Nema više stopala u rosi
ni putene radosti u vezenoj rubini.
Krezuba djeca usnama ne išću pune grudi.

U stajama konji ne ržu.
Ne pjeni se mlijeko u vedru.
Ptice same sebi pjevaju.